

ÎNTREBĂRI

de *Cristian Ioanide*

Stimați cititori,

Se pune adesea despre noi, românii, că suntem bolnavi de “scenarită”. Adică, vedem mult mai mult decât ni se transmite. Și cred că este destul de adevărat. Unii cred că asta se datorează unui soi de absentism istoric, tipic mioritismului nostru. Am stat în fața porții pe băncuță, privind, mai cu seamă, mai cu spaimă, mai cu umor, cum treceau năvălitorii veniți din toate direcțiile. Eu însă cred că, mai degrabă, “scenarita” nu e ceva de genul “capro-veciniei” dâmbovițene, ci un fenomen comun tuturor popoarelor care au fost sub comunism, adică sub un regim în care cenzura era ca pâinea cea de toate zilele. Și atunci, ca și în cazul copiilor care au crescut fără radio și televizor, imaginația se îmbogățește. Iar în felul acesta, se creează o tehnică mai rafinată a punerii întrebărilor raționale. Ceea ce e ceva de admirat.

Știu, știu, “scenarita” poate fi, în exces, o stare aproape maladivă. Căci nu degeaba înțeleptul Apostol Pavel spunea: “Ferește-te de **întrebările nebune și nefolositoare**, căci știi că dau naștere la certuri” sau “Dar de **întrebările nebune**, de înșirările de neamuri, **de certuri și ciorovăieli privitoare la Lege**, ferește-te, căci sunt nefolositoare și zadarnice.”

Deci, nu-i puțin lucru să pui, sau să-ți pui, întrebări cu folos. Chiar dacă răspunsul nu vine imediat, ci mai întârzie ceva vreme, întrebările înțelepte cred că ne oferă un anumit tonus, precum acela al unui sportiv bine antrenat. Adică o tinerețe spirituală prelungită, căci cine nu mai are întrebări să-și pună e mort și nu o știe încă. De aceea, îmi plac nespusele de mult versurile poetului care zice:

*O, Tată, ce ești Tu? Cum ești? Și unde?
Din stânci în stânci, ca Moise pe Horeb,
încerc să urc prin ceața ce Te-ascunde.
Și am atâtea, Doamne, să Te-ntreb.
Ești Tu cuprins în vreme și în spațiu,
când Tu cuprinzi în Tine însuși tot?
Pot eu întinde către Tine brațul?
O, iartă-mi îndrăzneala și nesațul.
Vreau să-nțeleg atâtea ... și nu pot.
O, Tată, ce ești Tu? O conștiință
a unei insondabile puteri?
Trăiești ca mine? Ești și Tu ființă
cu bucurii, cu dor, cu suferință?
Sau ești mai sus de gând și de dureri?*

Da, cred că viața fără întrebări conduce pe om spre darwinism, spre animalitate.

Eu, în general, sunt obsedat de întrebările privind viitorul civilizației noastre, deși sunt aproape sigur că, evenimentele la care mă aștept nu le voi mai prinde. Și totuși ...

Iată, zilele trecute reciteam profețiile privitoare la pedepsirea Egiptului din Cartea lui Ezechiel, mai precis capitolele 29 și 30. Și deși ai zice că e vorba de același subiect și aceeași acțiune, vezi că lucrurile nu se potrivesc.

Într-adevăr, în capitolul 29 cel care pedepsește Egiptul în numele Domnului este Nebucadnețar, împăratul Babilonului, care e privit aproape cu compasiune: “*Fiul omului, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și-a pus oastea să facă o slujbă grea împotriva Tirului. Toate capetele au ajuns pleșuve, toți umerii sunt jupuți și n-a luat de la Tir nici o plată, nici el, nici oastea lui, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: “Iată că dau lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, țara Egiptului; el îi va ridica bogățiile, o va prăda și o va jefui; aceasta va fi plata oastei lui! Ca plată pentru slujba făcută împotriva*

Tirului, îi dau țara Egiptului; căci pentru Mine s-au ostenit", zice Domnul Dumnezeu. Și C.F. Keil consemnează în comentariile sale că această predicție s'a împlinit destul de repede, adică la 17 ani de la lansarea ei. În consecință, rezultă cu claritate că nu e vorba de o tratare simbolică a evenimentului, iar Nebucadnețarul de aici e chiar cel istoric.

Cu totul altfel, însă, ne apare Nebucadnețar în capitolul 30: *Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: "Voi pierde mulțimea Egiptului, prin mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. El și poporul lui cu el, cel mai grozav dintre popoare, vor fi trimiși să nimicească țara. Vor scoate sabia împotriva Egiptului și vor umple țara de morți. Le voi seca râurile, voi da țara în mâinile celor răi; voi pustii țara cu tot ce cuprinde ea, prin mâna străinilor. Eu, Domnul, am vorbit!"* De aceea, cei mai mulți comentatori de azi conchid că aici e vorba de un alt eveniment și anume: pedepsirea finală a Egiptului prin mâna lui Anticrist.

Cam tot așa stau lucrurile și în capitolul 46 al Cărții lui Ieremia. Dacă în prima parte a acestui capitol (v. 1 – 12) e vorba de un atac ratat al Egiptului (înainte de Necazul cel Mare) împotriva Irakului și terminat cu un dezastru militar, predicția imediat următoare (v. 13 – 26) se referă la același Anticrist invadând teritoriul egiptean, deturnând cursul Nilului și producând mari distrugerii orașelor. *Iată cuvântul spus de Domnul către prorocul Ieremia, despre venirea lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, ca să lovească țara Egiptului: "Dați de știre în Egipt ... Ziceți: „Scoală-te, pregătește-te, căci sabia mănâncă în jurul tău! (...) El face pe mulți să se poticnească; cad unul peste altul și zic: "Haide să ne întoarcem la poporul nostru, în țara noastră de naștere, departe de sabia nimicitorului!" Acolo strigă: "Faraon, împăratul Egiptului, nu este decât un pustiu, căci a lăsat să treacă clipa potrivită." (...) Fiica Egiptului este acoperită de rușine și este dată în mâinile poporului de la miazănoapte.*

Când citești descrierile acestei invazii a Anticristului asupra Egiptului te frapează, atât în Cartea lui Ieremia cât și în cea a lui Ezechiel, numărul destul de mare de localități pomenite: *Dați de știre în Egipt, dați de veste la Migdol și vestiți la Nof și la Tahpanes! (...) Căci Noful va ajunge un pustiu ... (...) Voi pustii Patrosul, voi pune foc Toanului, și-Mi voi aduce la îndeplinire judecățile asupra Noului. Îmi voi vărsa urgia asupra Sinului, cetățuia Egiptului și voi nimici cu desăvârșire mulțimea din No. (...) Tinerii din On și din Pi-Beset vor cădea uciși de sabie și cetățile acestea se vor duce în robie. (...) La Tahpanes se va întuneca ziua ...* Și îți vine să crezi că înșiruirea lor (ca în alte cazuri ale literaturii apocaliptice) reprezintă schițarea unui traseu urmat de invadator. Dar nu-i așa. La ce servesc atunci aceste date? Pentru că eu refuz cu încăpățănare să cred că ele sunt un leșt inutil.

O primă analiză ne duce la concluzia că aceste localități vor fi toate niște aglomerări urbane întărite. Sau conform terminologiei biblice: niște cetăți. Niște cetăți, de genul celor antice sau medievale, în viitorul civilizației noastre care a descoperit, nu de azi, de ieri, armele de distrugere în masă: nucleare, chimice, bacteriologice, psiho-paralizante ș.a.m.d.? E posibil un asemenea anacronism tehnic și tehnologic într-o epocă finală a Istoriei noastre? Nu cumva e vorba de un șir de metafore specifice literaturii orientale? Ei bine, nu. Descrierile din cărțile citate sunt cât se poate de concrete: *Voi pune foc Egiptului; Sinul va fi cuprins de spaimă. No va fi deschis prin spărtură și Noful cucerit ziua în amiaza mare de vrăjmași. (...) un nor va acoperi Tahpanesul și cetățile lui vor merge în robie.*

Deci, o "spărtură în zidul unei cetăți" într-o vreme în care romanele de capă-și-spadă nu mai stânesc demult emoții, ci doar zâmbete îngăduitoare?

E adevărat însă că, termenul "migdol" înseamnă în limba ebraică: cetate, creastă între râuri sau, chiar, platformă înălțată. Și deoarece, limba ebraică are un fond mic de cuvinte (mai bogate de aceea în sensuri), după unii lingviști, vechiul termen "migdol", prin actualizare, va putea însemna ceva de genul sintagmei artileristice: punct-de-comandă-observare". În general, aceste PCO sunt amplasate, în mod firesc, în poziții elevate ale reliefului și sunt doar mascate. În textul nostru se pare că ele sunt fortificate.

În fond, în Cartea lui Daniel stă scris despre Anticrist că *nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de nici un dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți. În schimb, va cinsti pe dumnezeul cetățuilor; acestui dumnezeu pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț. Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite...*

Dar ce va însemna oare acest "dumnezeu al cetățuilor"?

S'a scris foarte mult despre această noțiune încât întregul spațiu al acestui editorial n'ar fi suficient. Aș reține doar părerea reformatorului Martin Luther care vedea în acest "dumnezeu" o combinație dintre o tehnică foarte avansată și magia neagră. E posibilă o asemenea "tălmăcire"?

Cartea lui Daniel îl vede pe Anticrist extrem de puternic, dar înarmat, de fapt, cu o putere inoculată: *El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustii de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe*

cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Iar Apostolului Ioan i se desvăluie sursa acestei puteri: Fiara pe care am văzut-o (Anticristul, n.n.), semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. **Balaurul** (Satan, n.n.) **i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.** Deci, partea pur demonică a puterii Anticristului, la care se referea Luther, este confirmată. Dar mai există oare și o parte tehnică a "dumnezeului cetățuilor"?

S'ar părea că, da. Și spun asta pentru că, Daniel continuă referirea în privința acestui subiect: **Cu ajutorul acestui dumnezeu străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți moșii ca răsplată.** Din acest pasaj s'ar putea înțelege că puterea pe care Anticristul o va primi de la Satan ar putea fi 'motorul' ce-i va anima duhul, dar aspectele tehnice ale întreprinderilor sale le va lăsa, totuși, în mâna unor 'pricepuți' ai distrugerilor de cetăți.

Dar ce vor ști oare să facă acești 'pricepuți', care, fără doar și poate, vor și ei animați de un duh satanic?

Evident că, la o asemenea întrebare este foarte dificil de dat un răspuns precis. Totuși câteva idei inspirate de textele biblice pot fi emise.

Aș începe cu faptul că, deși există o veche preconcepție a creativității sale originale, Satan este, de fapt, un obtuz imitator. Când fac această afirmație mă gândesc la episodul păgilor Egiptului. Vă amintiți de momentul în care Egiptul a fost acoperit de o invazie de broaște prin ridicarea toiagului lui Aaron? Logic ar fi fost ca Satan să contracareze, printr'un miracol de eliminare a acestei plăgi. Dar, surpriză, n'a făcut-o. Ba dimpotrivă, vrăjitorii lui Faraon înmulțesc numărul de broaște, printr'un miracol similar dar păgubitor pentru egipteni. Astfel că, a fost nevoie de rugămintea plină de umilință a lui faraon pentru îndepărtarea nenorocirii: *Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și a zis: "Rugați-vă Domnului să depărteze broaștele de la mine și de la poporul meu; și am să las pe popor să plece să aducă jertfe Domnului."*

Și sigur că asta nu este singurul exemplu din acest domeniu.

Din această cauză, cred că, 'pricepuții' lui Satan, în cazul creerii unei spărturi în zidul cetății No, vor încerca să reproducă, la scară redusă, prăbușirea zidurilor Ierihonului.

Dar ce a fost atunci, demult, la Ierihon?

Israelii, conduși de Iosua, au înconjurat șapte zile la rând cetatea care trebuia nimicită. *În ziua a șaptea, s-au sculat în zorii zilei și au înconjurat în același fel cetatea de șapte ori; aceasta a fost singura zi când au înconjurat cetatea de șapte ori. A șaptea oară, poporul a scos strigăte și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare și zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înaintea. Au pus mâna pe cetate...*

Evident este vorba de un miracol autentic, pentru că, undele din domeniul audibil (70 ... 70,000 Hz), realizate prin tehnica pe care o cunoaștem, pierd foarte multă energie cu cât se depărtează de sursă și nu pot constitui un pericol pentru un element constructiv normal, precum un perete de locuință, necum pentru zidul unei cetăți. Iar aceasta se explică prin faptul că vocea sau trâmbițele nu pot crea decât unde apropiate de tipul celor sferice. La Ierihon însă, Cineva a transformat bietele unde sferice în unde perfect plane, care nu pierd o urmă de energie cu parcursul distanței. În această situație, teoretic vorbind, un regim de vibrație întreținut poate conduce în scurt timp la un fenomen de rezonanță a cetății.

Va putea Satan reproduce acest miracol?

Probabil că, nu, în complexitatea sa. Ceea ce ar reieși din scurta descriere biblică pare a fi 'opera' unui tun, emițând cumva, în mod miraculos, unde de joasă frecvență (între audibil și infra-audibil), cu caracter plan, care să creeze, printr'o rezonanță locală, o spărtură în zidul 'cetății'. Oricum nu e puțin lucru.

'Pricepuții' lui Anticrist vor mai produce ... umbră artificială. Iată, în Cartea lui Ezechiel scrie: **La Tahpanes se va întuneca ziua, când voi sfârâma jugul Egiptului și când se va sfârși mândria țării lui; un nor va acoperi Tahpanesul și cetățile lui vor merge în robie.** Deci, e vorba de un nor artificial cu o încărcătură electrică maximă sau colorant chimic paralizant, care se va poziționa, precum un acoperiș compact, pe o suprafață mai mare decât a cetății. El va distruge, probabil, toate susele electrice, incluzând pe cele de iluminat, și va pasiviza psihic populația, creind un adevărat haos în interiorul cetății.

Ideea unui astfel de procedeu de luptă nu-i aparține nici ea lui Satan. Și asta pentru că în Cartea Apocalipsei este descris un fenomen asemănător, dar de o mult mai mare amploare: Al cincilea (înger, n.n.) a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. **Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric.** Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeu cerului, din pricina durenților lor și din pricina rănilor lor rele și nu s-au pocăit de faptele lor.

E clar că, în textul citat nu e vorba de o eclipsă naturală, pentru că un asemenea fenomen nu produce ... dureri, văicăreli și hule din pricina rănilor rele pricinuite oamenilor. Ci desigur că e vorba de un miracol de pedepsire a unui spațiu satanic. De altfel, premergător acestei catastrofe, are loc are loc un fenomen ... complementar de pedepsire: o vîpîe globală fără precedent, care atrage aceleași reacții: *Al patrulea* (înger,

n.n.) a vărsat potirul lui peste soare. **Și soarelui i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui.** Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii și nu s-au pocăit ca să-l dea slavă.

În episodul acesta apocaliptic al invadării țării Faraonilor e foarte interesat faptul că Egiptul (și nu Anticristul) e cel care va provoca (din punct de vedere omenesc) ostilitățile. *La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi (Egiptul, n.n.) se va împunge cu el. Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca,* stă scris în Cartea lui Daniel. Vor deveni oare atât de miopi conducătorii Egiptului încât să nu înțeleagă puterea reală a lui Anticrist?

E aici o taină. Atât în cazul Anticristului cât și al Egiptului, cărțile profetice se referă la idoliile celor doi. **Iar această referire nu mai apare în cazul altor neamuri,** deși idolatrie este, și va mai fi, peste tot în lume. Dau câteva exemple:

Cartea lui Isaia: *Iată, Domnul călărește pe un nor repede și vine în Egipt. Idoliile Egiptului tremură înaintea Lui și li se îndoie inima egiptenilor în ei. (...) Duhul Egiptenilor va pieri din ei și le voi nimici sfatul; atunci vor întreba pe idoli și pe vrăjitori, pe cei ce cheamă morții și pe ghicitori.*

Cartea lui Ieremia: *Dați de știre printre neamuri, dați de veste și înălțați un steag! Vestiți, n-ascundeți nimic! Spuneți: "Babilonul este luat! Bel este acoperit de rușine, Merodac este zdrobit! Idoliile lui sunt acoperite de rușine, idoliile lui sunt sfărâmate!"*

Cartea lui Ezechiel: *Așa vorbește Domnul Dumnezeu: "Voi nimici idoliile și voi stărpi din Nof chipurile deșerte. Nu va mai fi nici un voievod din țara Egiptului și voi răspândi groaza în țara Egiptului.*

Ce vrea se însemne asta oare? Că în Egipt, la vremea sfârșitului, va exista demonism la fel ca în Imperiul Anticristului?

Poate că, da. Poate că asta va face Egiptul atât de nesăbuit în fața atotbiruitorului Anticrist. Poate că și Egiptul va avea la vremea sfârșitului niște 'pricepuți' ai lui Satan. Nu atât de valoroși precum cei ai Anticristului, dar totuși 'pricepuți'. Un fel de "dumnezeu al cetățuilor" la scară mai mică. Sau poate că, "dumnezeul cetățuilor" Egiptului nu e un 'dumnezeu' agresiv, precum cel al Anticristului, ci unul pasiv, de apărare al "locurilor întărite". Căci lui Satan nu-i pasă dacă îngerii săi luptă în tabere adverse. Totul e pentru el ca omul să fie aruncat *în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.*

Și totuși, e posibilă o "civilizație a cetățuilor" într-o perioadă presupusă a fi cea mai elevată din punct de vedere științific și tehnic? Va reuși "prăpădenia neașteptată" (al 3-lea război mondial), de care vorbește Apostolul Pavel, să creeze o lume bizară, o mixtură eclectică de urme de știință avansată, anacronisme tehnice de Ev Mediu și magie neagră?

E posibil, dacă nu chiar probabil.

Sunt două elemente care par să dea câștig de cauză presupusei bizarerii a vremii ultime, Necazul del Mare.

Primul element ar fi slaba activitate aeriană.

Într'adevăr, doar o singură dată ne este pomenită o acțiune de salvare cu ajutorul aviației. Este vorba de relatarea din capitolul 12 al Cărții Apocalipsei. Biserica din Ierusalim este scoasă din Israel pe calea aerului și transportată în Iordania: *În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap* (Biserica din Israel, n.n.). (...) *În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete* (Anticristul, n.n.). (...) **Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.** (...) *Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie* (Iordania, n.n.), *în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui. Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul. Dar pământul (Israelul, n.n.) a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură. Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Cristos.*

Cei mai mulți comentatori moderni consideră că sintagma **cele două aripi ale vulturului celui mare** reprezintă Statele Unite, care, chiar net inferioară războinic Anticristului, va avea totuși o oarecare forță aviatică. În schimb, celelalte puteri o vor pierde, probabil, în războiul ce va preceda Necazul cel Mare. Or, această absență aviatică poate crește enorm rolul "cetății" în acțiunile militare.

"Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani", spunea Moise într'un psalm-rugăciune. De aceea, cei mai mulți dintre oameni, observând fenomenele doar pe parcursul vieții lor, aung la concluzia că, în lumea noastră există numai "evoluție" sau numai "involuție". De fapt, suntem atât de grăbiți să trăim încât nu putem observa că, în general, toate mișcările din această lume sunt ondulatorii. *Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși!*, spunea înțeleptul Împărat Solomon, fiind mult mai atent decât noi la aceste fenomene. După o zi luminoasă vine o noapte adâncă. De aceea, cred că, epoca pe care o trăim va fi cea a maximei științe, după care vor urma zile în care oamenii își vor mușca limbile de durere din cauza întunericii. Și atunci va veni sfârșitul.

(Nr.194/August 07)